

Tânguirea profetului Avacum (cântată la coarde electrice)

David Daniel Adam

Ție mă tângui, Doamne, dar Tu nu mă ascuți
Mă lași să văd cum groaza pe oameni îi apasă;
Nesățios ca moartea cu gura ca Gheena,
Cel rău atrage lumea cu vorba-i mincinoasă.
Dar milostiv ești Doamne și ochii Tăi curați
Ce luminează cerul, cum pot ei să privească
În ochii celor simpli, plâpânzi și-nlăcrimați
Din care se înfruptă cel josnic ca hiena?

Ce îmi răspunzi tu, Doamne, la tânguirea mea?
Îmi ceri să scriu vedenii, ce sigur se-mplinesc,
Să scrijelesc pereții, plângăd aceste vremuri,
Cu foc, boli și cutremur lumea s-o îngrozesc,
De mă-ngrozesc eu însumi și din picioare tremur.
Să scriu că pe cel josnic îl va lovi năpasta
Iar dreptul, prin credință, va fi viu,
Dar, din nesăbuință, multor din lumea asta
Li s-a răcit credința, și-atunci, eu cui să scriu?!

10.09.2020